

Π.—Μηρόβο, καλά τους έκανε, κ' άξίζεις γιά φιλι...
κ' έγω, βρε Φασουλή,
τόν Παρθενώνα κ'ύττα, κειμήλιον αιώνιον,
άλλά τόν δρόμον ξαφνα μνησθείς τόν Μαραθώνιον,
τόσην φρικτήν άποστορφήν και τόσην ήθλιαν
ροδάνθην πρός τόν Μνησικλήν, Ίκτιον και Φειδιαν,
πρός τόν άρχαιον Περικλήν και τους λοιπούς επίσης,
πού πρέπει νάσαι μέσα μου γιά νά τήν έννοησής.
Φ.—Γιά μασκαράδες σάν κ' αυτοίς δέν θέλω πιά ν' άκούσω
και τους προγόνους σκέπτομαι πατόκορα νά λούσω.
Π.—Τά νέα νικητήρια καθείς άς άνακρούση
και τόπος προσκυνήματος άς γίνη τό Μαρούσι.
Φ.—Τόν Μαραθωνοδρόμον μας άς πάμε νά στολισώμε,
άς πάμε τής πατούνας του μέ τρέλλα νά φιλήσωμε,
πού νίκηη μάς έδώρησαν καθ' όλον τών βαρβάρων
και τους κοντούς ύψώσαμεν πεφάναν λαβάρων.
Π.—Χαίρε, πατρίς μου πότνια, κ' άν έννάχθ' ή γούνα μας
όμοι ή δός' άπό 'ψηλά κατέβη 'στ'ήν πατούνα μας.
Φ.—Σήμερα μέ τό δικρο του τό κρότος μας θά λήη
πώς όλους 'στην πατούνα του τους γράφει, Περικλέτο,
κ' έδώ χιλιάδες άθλητά θά φθάνουν φοραλέοι
άπό τά πόδια τών Ρωμηών νά κοβουν φιλέτο.
Χαίρε, πατρίς, νενίκηκας, και κόσμο μ'ήν ψηφίζ...
Π.—Γι' αυτήν τήν νίκη σήμαρα σπηλιάρι δέν θά φής,
κ' 'σ' άνωμε γουρουσί
'στό ξακουστό Μαρούσι,
κ' 'ά' έκει πέρα μιά και δαό, μωρέ φαρμακομήτη,
άς πάρωμε τόν δρόμο μας γιά τού Δο-μοκαίτη.

(Είς τόν Μαρούσι π'ήν κ' οι δαό, τά ξύλινα ζαγάρια,
και μπρούμπα καταφιλουν τού Λούη τά ποδάρια).

Συμπόσιον Βασιλέων κατόπιον θύλων και νικιών.

'Ελιπίετε, θαρρείτε,
κ' 'Ελλήνων παίδες Γε,
έλευθερούτε δ' Ιερά και τών προγόνων θήκας,
κ' 'ό Βασιλεύς συγκαηθείς διά τόν Μαραθώνα
παρέθεσε συμπόσιον 'στους 'Ολυμπιονίκας
κ' ένθουσιάσθ' ύπερ αυτών ή σεβαστή Κορώνια.

Κ' έν μέσφ τών επιτροπών και ξένων κεινητόων
διά θεομής προπόσεως έν πρώτους συνεχάρη
τόν Βασιλέα τόν σεπτόν, Γεώργιον τόν πρώτον,
όπου τού πρέπει τής έλλας τό π'ό καλό κλωνάρι.

Κατόπι τήν Βασιλίссαν, πτωχών παρηγορίαν,
πού τόν 'Αγώνων θεατής παρέθεκε γιά λοβοσ,
κατόπι δέ τήν κόρην του, τήν εκλεκτήν Μαρίαν,
όπου τήν αρραβώνισαν μ'έναν σπουδαίο Ρούσσο.

Κατόπι τόν Διάδοχον πού 'ήκωσε 'στό πόδι
κ' 'Ιθαγενείς και ξένους,
είς έργα δ' επιδίδεται τά μάλα κοινά
πρός τό καλόν τού γένους.

Κατόπι δέ τους Πρόγkηκας τους και λαοφιλείς,
κατόπι τόν Γεώργιον, θαλασσινό Ξεστέρι,

κατόπι τόν Νικόλαον τόν τής Σκοποβολής,
'Ανδρέαν και Χριστόφορον, και τόν μικρών τσάκери,
και τής έλλας έσοκόμοσε τάθωντα κλαβιά
'στην λατρευτή φαμίλια του, κ' έγγόνια και παιδιά.

Και μετά τόσην κόποιαν
έκαμε νέαν πρόποσιον,
και κατά τάξιν ήχησε Μελισσοέξ και πάλιν
ένθέρμως νά συχαίρη
όλην τήν οικογένειαν, τήν μίαν και τήν άλλην,
και γενικώς κ' έν μέρει.

'Ο δέ Φιλήμων σκησθείς μέ στήθη θαρραλέα
είπε 'στόν Βασιλέα:
'Ω τών 'Ελλήνων Βασιλεύ, τους άθλητάς εύλόγει,
κ' 'αυτά πού σήμερα μάς λές δέν είναι πλέον λογι,
μηδέ φιλοφρονήματα τού Θρόνου τυπικά,
άλλ' είναι διαμαντοπέτραις και 'τσοβαρικά,
πού μέσ' άπό τό στόμα σου κατακυκλούν 'μπροστά μας,
κλεινέ συναθλιτά μας.

»Μίλησε πάλιν, Βασιλεύ, νά ξαναπέσουν κ' άλλα
και νά γερίσ' ή σάλα.

Μά τώρα, πού μέ χαιρόισαν και πάλλουσαν ψυχήν
τά πάντα βλέπω, Βασιλεύ, πώς ήλθαν κατ' ευχήν,
πώς νίκη του κροτάφους μας δέν έστεψε ματαία,
πώς διαμαντοπέτραις κυλούν άπό τό στόματός σου,
νύν άπολιθείς, Δέσποτα, κ' 'έμ' έν τόν Γραμματέα
κ' 'όλους τους λάτραις τους πιστούς τού θείου Σετέματός
[σου].

Είπεν αυτά τά σοβαρά
και χιπ έφώναξεν κ' ουρρά
οι προύχοντες οι σεβαστοί,
κ' 'ό πρώτχον Φασουλής παρών
είπε μονάχος Γαλλιστί:
'Ω! ντιαμάν ντε λά κουρσ'.

Και βλέπων πώς άνέλπιστα οε τούτους τους 'Αγώνας
χρυσωφουρειον ένειν τό στόμα της Κορώνας,
όσα διαμάντια 'πέσανε μέ τόσον μεγαλειον
σάν διακονιάση πρόστιχος τά 'μύζεψε σκυφτός,
κ' άμέσως 'πήγε κ' άνοιξε 'Αδαμαντοπέλειον
και χρυσοχός της Αλήθης 'ξεφύτρωσε κ' αυτός.

Υάλλω κι' έγω σπγγώνων τόν Μαραθωνοδρόμον.

'Ο νικητών άπόγοις κ' 'Αμαρουσίον θέριμα,
έστεψε τους θριαμβους σου τό θριαμβέον Σετέμα,
Διάδοχοι και Πρόγkηκας σ' έπλησαν άγκαλιά,
ξέναις περιηγήτριας σ' έχόρτασαν φιλιά,
κ' 'Ισως, λεβέντη χωριέ και πρώτο παλληκάρι,
καμμία Μίς παρ'έμην θελήση νά οε πάρη.

Γιά σένα τά καλύτερα στεφάνια και λουλούδια,
γιά οε ζουρνάδες, κίτρινες, κ' 'άμέτρητα τραγουδιά,
και τό καλύβι γέροντος και πολιοῦ πατρός,
βλέπει μεγάλων και μικρών νά μπαίνουν μουράς,

